

GÖMÖR-KISHONT

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Előfizetési ár: { Egész évre . . . 6 frt - kr
Fél évre . . . 3 " - "
Negyed évre . . . 1 " 50 "

Közlegyek és néptanítók egész évi előfizetésénél 2 frt árleengedésként részesítettettek.

Az előfizetési pénzek, valamint a hirdetésért járó díjak a kiadóhivatalhoz, Stefanovics József könyvnyomdájába küldendők.

Szerkesztői iroda:
STEFANOVICS JÓZSEF könyvnyomdájában.

Ide küldendők minden a „Gömör-Kishont” szellemi részének szánt kéziratok és levelezések.

Megjelenik hetenként egyszer:
Vasárnap.
Egyes szám ára 12 kr.

HIRDETÉSEK
felvez helyben a kiadóhivatal, cserecsényi utcza özvegy Almásiné házában. — Budapest, GOLDBERGER A V. hirdetési irodája Szervizutér 3. sz. — Bécsben, SCHALEK H. I. Wollzeile 12.
Egy négyhasábos petítor hirdetési díja . . . 5 kr
Nyiltér soronként . . . 15 "
Bélyegdíj minden egyes hirdetésért . . . 30 "

Mégis mozog ez a föld.

Ésmég is mozog ez a föld! Az a hatezer lelket számloló város, mely a kanyargó Rima kies völgyében emelkedik, melynek van értelmisége, van vagyonos polgári osztálya, mely hetvenöt négyszög mértöldnyű népes területnek a székhelye, végre fel akar ébredni tanya álmából, a melyet a társadalmi tétlenség puha párnáján oly régóta alszik. Fel akar ébredni és megakarja mutatni, hogy lüktet még ereiben a vér, még életképes és megérdemli, hogy százhetvennyolca ezer ember függessze rája szemét, mint első, városára.

De ideje is, hogy megmutassa ezt. Mert eddig még egy lépéssel nem mutatta meg, hogy érdemes, a megye dédelgetésére. Tán a vak szerencse dolga volt, amihez a személyes érdekek meghallgatása is hozzá járult, hogy Rimaszombat törvényszéki hely lett, hogy a megyei közigazgatási hivatalok itt vannak, hogy a megye taufelügyelősége itt székel, hogy a közkórház itt fog épülni; tehát, hogy mintogy önkénytelen a megye székhelyévé lett.

Csak épen szerencse, mert sem geográfiai fekvése, sem műveltségi viszonyai, sem népességi statisztikája nem voltak előnyére, hogy versenyezhesen megyénk más jelentékeny városával. De végre is így van alkotmányos uton, a megye többségének akarata adta kezébe Rimaszombatnak azt a fontos szerepet, hogy Gömörmegyének központja legyen. És ezzel megbizta Rimaszombatot, hogy képviselje a megyét becsülettel és minden irányban, minden téren.

Legyen ez a város tükre Gömörmegye politikai és társadalmi életének, legyen központja a tudománynak, iparnak, kereskedelemnek és közigazgatásnak; szüllessék meg benne minden intézmény, mely a megye

anyagi és szellemi előhaladását eszközli; társas élete legyen pezsgő; találjon benne lakhelyet a művészet, és vigyen vezérszerepet mindenütt a megye közéletében. Így kell, és csakis így lehet értelmezni egy szék-város jelentőségét.

De Rimaszombat nem győzött meg senkit arról, hogy a rábizott fontos hivatást felfogta. Külső emelkedésében minden kedvező befolyások mellett csigaléptekkel halad; belső, társadalmi élete pedig nem egyéb, mint tengés, semmi tartósságot, semmi önállót nem teremtett még, mi legalább a megye figyelmét magára vonná; semmi oly intézményt nem mondhat magáénak, mely felelelné a város összes társas elemeit, s tükrét mutatná a rimaszombati polgárság közügyek iránti érdeklődésének.

Merész állítás, de mégis kimondjuk, mert szomorúan vagyunk meggyőződve annak valóságáról.

Avagy nincs-e igazunk?

Hát van-e Rimaszombatnak csak egyetlen szervezett politikai pártja? Nincs. Van-e egy művelődési köre? Nincs. Van-e megyei iparegyesülete? Nincs. Van-e műpártoló közönsége? Nem bukott-e még mindenik szintársulat nálunk? Van-e egy tisztességes könyvtára? Nincs. Van-e zeneegyesülete? Tűzoltósága? Nincs. Törvényben a Rima s nem fűródik-e a város közönsége szabadban; van-e uszodája, korcsolyázó egyesülete? Nincs. Hol van a megyei gazdasági egyesület? Esztendőnk óta haldoklik a régi, tán esztendőnkig fog vajudni az új.

Hát a mi megvan-e városban, ade életjelt magáról? Mit csinál a jótékony nőegyesület? Van-e szegényháza, népkonyhája, előmozdítja-e a leánynevelést, indított-e már mozgalmat a veres kereszt megteremtése végett? — Mit csinál a városi dalkör? Nyáron át ki jár a „Széchenyi” kertbe táncolni és vacsorázni, télben pi-

hemi a fáradalmakat. Jótékony dalestélyek, hangversenyek, nemesebb művelzet, nem született itt erre közönség? — S így tovább.

E szomorú statisztikát még soká irhatnánk tovább, s e szomorú igazságokért szívesen megdobálnák követ a mi fejünket, ha nem kezdene mozogni ez a föld.

Hanem hát mégis mozogni kezd. Az a társaság, mely a múlt hó 22-én a takarékpénztári épületben összegyűlt, annak a társaságnak minden tagja erzi, tudja azt, amit mi fent leirtunk, és mi hiszünk, hogy erőssen át van hatva, annak a mozgalomnak a jelentőségéről, melynek élére állott megteremteni a rimaszombati társadalmi életet. A kezdet ugyan csekély, de erélyes buzgalom és kitartás mellett messze kiható lehet.

A városnak a közkórház ügye mellett tanusított lelkesedése már örömmel lepte meg, a város minden barátját. És mi most az újabb mozzanat után, nem tudunk szavakat találni örömünk kifejezésére. Csak korai ne legyen örömünk, mert sok hideg, közöny, piszkos önérdékkel, üres hiúsággal és pöffeszkedéssel fog-e lelkes társaság találkozni ebben a kis városban. A miket mind le kell győzni, s amikkel meg kell birkózni, hogy a nemes eszmének csakugyan testet adhasson.

Mert hiszen mi volt oka eddig is a rimaszombati társas élet pangásának! A cliquek kasztozói önérdékek, és szögletes filiszterkedés. A cliqueket szétugrasztani, a választalakot lerombolni, az összes műveltebb polgári elemeket egygyé olvasztani, ez legyen annak a nemes társaságnak legelső feladata.

Csak akkor fogja munkájukat siker koronázni!

nek a társadalmi és családi életben . . . Boldog álom, rózsás remény! Irma mindenre kész volt. Nem egyszer, nem százszor emelte fel csókolni való piczi kacsóit, égre, földre, a csillagos ég minden szentjére — még szent Albinra is esküdött — hogy ő hű marad, az ő szíve Albinon kívül senkiért sem fog dobogni. Kedves kis lány, mintha azt oly könnyű volna megtartani, amire a 16 éves könnyelműség esküdözik.

Albin a fővárosba utazott, — nem merült a pozitív élet hajhászataiba, kéjelmeibe, — a hivatás tisztja, boldogító tudatának, jövőjének és Irmájának élt. Egy évig kölcsönösen megtartották szavukat. Leveleztek, esőkoloztak — szellemileg. Épitették a légvárakat. Sajnos, hogy épp a komoly tudományok élő ifju tette ezt fokozódóbb vágygyal, szenvedélyvel, pedig igaz, böles az a mondás: építhetsz fellegrárat, csak a fellegrárokra ne építs semmit; Irma az elsőt tette, Albin az elsőt, utolsót is.

Az első szünidőt a viszontlátás gyönyörei az édes szerelem boldogító perczői hamar elröptették. Irma otthon maradt, Albin kötelezősége ment teljesíteni, — egy évet már háta megett hagyott, egy évvel már megközelítette a czólt, Irmát. De azt az esküt, melyet egymásnak egymásért tettek — az istenek nem helyeselték, elfeledték megpecsételni. A levelezés, illetőleg a leány válasza elmaradt a második évben, pedig az ifju sűrűen kopogtatott az Irma szívének kapuján, — később már azt válaszolta neki az ör, hogy „nem szabad” ti-

A rimaszombati gymnasium.

Két éve mult, hogy egy szerény ünnepek voltunk tanui. Egy igénytelen, de fontos missióval bírő tanintézet ünnepelte 25-éves fenállásának emlékét.

Élénken emlékszünk még a közel s távol vidékről egybesereglett birtokosok, barátok, pártfogók és volt tanitványok derült arczaira, azon pezsgő életre, melynek azon év június utolsó napján e város tanuja volt.

Mindenki érezte, hogy egy nagy eszme, az unio eszméjének ünnepe ez. Reá a pecsétet két prot. testvérelekezett superintendensei adták. A közélet különböző pályáin immár tevékenyen működő volt tanitványok hálás serege jött vissza melegedni a művelődés eme tüzehelyére, melynél az igaznak, a szépnek és a jónak csiráit fogadta egykor ifju lelkébe. A nagy közönség őszinte érdeklődése is biztatólag intett: csak rajta! tovább, tovább!

A közrészvétnek mindig megvan erkölcsi és anyagi haszna.

E közrészvétnek nagy tettekben való nyilvánulására most van épen legnagyobb szükség a rimaszombati egy. prot. gymnasiumnak, hogy tovább fejlődhesék és existenciája biztosítva legyen.

Létele és fejlődése szorosan összefügg egymással.

Hgy a késő századoknak is tanuságot tegyen törekvéseiről, hogy organicus egészet képezve törekvéseinek sikerét biztosítsa, arra a nemes lángra, mely már a multban világított útjára s melegíté a kebleket, van szükség. A culturalis tényezők — hála a kor geniusának, — hazánkban mind több-több pártfogásban részesülnek.

Annál biztosabb reménye van erre nézve a gymnasiumot fenntartó testületnek, minél ecalatansabb tények állanak előtte.

Hét év előtt a rozszant épület helyén alig pár nap alatt emelte az oktatás kellekének megfelelő díszes csarnokát a közügy köré csoportosult erők hozzájárulásával. A csak imént elhangzott jubileumi ének erkölcsi sikerre kívül az alaptöke az ezen alkalommal rendezett fényes bazar jövedelméből majdnem másfélszer fittal növekedett. S midőn ujjabban egyes buzgó alapítók sorakoznak a közművel-

los a bemenet”, szóval azon vette magát észre, hogy nem nyer bebocsáttatást. A 2-ik év végén ismét szünidőzni jött — kereste a leányt s megtalálta egy hivatalnok oldalánál, mint annak életképárját. Az esküt tehát megszegte az egyik, a vesztes fél Albin lett. A csalódás hirtelen sújtotta, kibévern nem volt ereje, megtört, és — nem lötte magát szíven, de beállott — szerzetesnek. Testté lett az ige, rab lett, békét kezdtek hordani tagjai, nem volt hatalom, mely elrettentse szándékától. Egy sóhajjal — „isten veled” lett a világ. egy beöltöztetési actussal letéretett, mint fájáról az ág. — porba sújtva látni vágyó szemét csak a magasba az égre emelhető. — nem is látott egyebet a négy kemény fal közül.

Felszentelési idejéhez közeledett.

Egy hét választotta el csupán a 3 napi „szent gyakorlatól”, melyek őt képpessé tenni voltak hivatva — a három fogadalom: szüesség, engedelmesség és szegénységre. Megszentelt vállalai roskadoztak a kinkereszt alatt, de azért nem nyilt panaszszóra ajaka, a négy falat oda nem bírta hagyni.

Öröm, remény nélkül, szerelmében, szerelme tárgyában csalódva, beteg érzéseivel árván, már-már esküt téve, áldozatul forró hitének (?) már-már megcsendült búcsúképp fölött a halotti ének, készen állt a szerzetesi szerződés, néhány nap választotta el az ünneplés professiótól, midőn az oltáron — apátja és rendtársai előtt — alakanyarítja nevét a

TÁRCZA.

PUSZTA CSÁRDA.

Románca.

PUSZTA csárda faluvégen,
Elbogyatva ott áll régen.
Égbe nyúlik a kéménye.
A teteje le van égre.

Arra járnak a vásárra.
Rá se néznek a csárdára;
Rá se néznek, rá se néznek
Csak fólvállról a legények.

Hej ezelőtt ez a csárda
Nem volt búnak a taoyája!
Hegedű szól minden este,
Sok szép legény megkeresete,

Csárdásnak volt szép leánya:
Aranyhaju Julianna;
Bogár Miska megszerette,
Az apjától megkérte.

A csárdás nem adta lányát,
Aranyhaju Juliannát;

Azt izente fenyegetve,
Hogy a számét rá se vessé.

Bogár Miska nagy burába
Üszköt vetett a csárdába.
A szép csárda semmivé lett,
A csárdás is beleégett.

SZINI PÉTER.

AZ APÁCSA.

Igaz történet.

Irta: Kovács Béla.

Albinnak hívták az ifjút, Irmának a leányt. Egy városban születtek, egy városban nevedtek, ott tanulták egymást ismerni, becsülni és szeretni; igen, mert a becsülés rokonszenvet fakaszt, a rokonszenvtől csak egy kis lépés a — szerelem. Albin az egyetemre készült 19 éves korában; — kérte Irmát, ne feledje el, a távollétben is fognak egymásról ballani, szünidők alatt megújítják kölcsönösen a fogadásokat, ha kell: esküjüket, azután négy év mulva férj és feleség lesznek. Hiszen Irma még csak 16 éves volt, aztán meg az a négy esztendő nem nagy idő. Albin diplomával a zsebében haza jön — egy kis proteotioval tanári állást kap, . . . lesz nevök, helyet foglal-

és oltára körül, kedvező jel gyanánt vehető, hogy nincs ok a megállapodásra: sőt azt az idő, hogy a gymnasium határozott lépéssel törekedjék kitűzött célja felé.

Ezél: a gymnasiumnak nyolc osztályúvá való kiegészítése.

Mindaddig, míg a középiskola csak marad, csak olyan előkészítő iskolája más teljes gymnasiumoknak, melyekben ifjúság szétzillik; kiskorú gyermek, hogy számára mások állítsák ki az érettségi bizonyítványt; olyan mellék folyó, melynek víze csak közvetve ömlik a tengerbe s nagyobb hajókat hordani képtelen.

A jövő hangosan követeli kiegészítését; a szükség, a közérdek parancsolja ezt.

Avagy nincs-e elég gymnasiuma a megyének? hangzik a szűkekléség.

Ott van Szepesmegye négy főgymnasiumával s magas fokán álló műveltségével.

Hátha reálistiskolává alakítanánk át? Meghaladt álláspontra. A reál iskolák rövid idő múlva gymnasiumokká lesznek. E sorsban részesül épen most a pancsovai. Meggyőződhetünk arról, hogy a közműveltségnek éltető ereje a humanizmus, mely ellensúlyozza korunk materializmusát s lesz idő, hogy a realismust az ipariskolák fejják képviselni.

Ezek fölött napirendre térhetünk. A rimaszombati gymnasium egyedül humán műveltség szolgáltatást állhat s mint ilyen sokáig csaknem nem maradhat a nélkül, hogy az idő összecsapjon fölötte.

Első sorban érdekében áll ez a városnak, mint a megye székhelyének. Az értelmiség már is hangosan kezd nyilatkozni ez ügyben s nem tekintve reprezentatív helyzetét, közműveltségi s nemzeti missiojára appellál. A város polgársága érzi szükségét, hogy az iskola magasabb qualificációra képesítsen. Más gymnasiumban százakra kerül a két év, mely a szülőknek nem egyszerűen keserve, épen az ifjúkor ezen időszaka követelvény a legmondosabb vezetést. Arról nem is szólnunk mi anyagi haszon háramlik ebből vissza a városra, a polgárságra.

Követeli a kiegészítést a gymnasium saját szerű jellege. Ez egyetlen egyesült prot. középiskolánk van e hazában! Több, miut negyedszázados múltja tesz róla tanúságot, hogy érdekeinek az összes magyar protestantizmus által leendő felkarolására méltóvá lön. E pozitív megerősítése és biztosítása tehát — per excellence — az egész hazai protestánság érdeke, ha még él az unio eszménye. Mustármag, mely termékeny talajba esett.

Fel tehát! Siessünk áldozatainkkal biztosítani nemzeti kulturánk eme szerény hajlékát, mely vallás és nyelvkülönbség nélkül terjeszti a szellemi felvilágosodást, hogy mint teljes középiskola működhessek századokon keresztül.

— b — n —

Iparosaink.

Az atya — áttutató zsendár örömszer, fináncz felvigyázó, vagy jobb esetben az uraság számtartója lehetett; az anyja,

pergamene, hogy kötelezze magát a szüzesség emgedelmesség és szegénységére. Csak az bírányzott, — hogy egy ember elvesztén sirjának itt — (a szép szemek) hozsánázzanak odafenn. A végzetet azonban megtörni egy szó, a teendő eskü megfagy az ajkon. Egy egyszerű intermezzo és Albin — meg van mentve.

A megmenlés eszköze volt egy — látogatás.

A kik a kolostori és nagyobb seminariumi életéről egy kis tudomással bírnak, azt is tudják, hogy a szerzetes növendékek lakosztályába nőszemélynek lépni nem szabad; szülők, rokonok és ismerősök azonban meglátogathatják az érdeklőt, ha a „látogatási terem“-be való bemenetelre, szabadságot kértnek a fő-fő képviselőtől — a „mester“-től.

A látogatási szoba egy vendégfogadó, hova azoknak is van bejárati engedélyök, kiket saeculárisoknak, szabadosoknak csúfol a kolostori magistratus.

Albin 6 nappal felszontelése előtt látogatást kapott.

A kapus „nővér“ czimen jentette be a vendéget

Albin tudta, hogy csinyról van szó, mivel nővérről nem bírt, de a kíváncsiság annyira ártott, hogy elfogadta. A törvény füveg ajtóit rendel a klastromi visítás szobákra. Albin midőn a földszintre érkezett a kályha mellett guggoló alakra nézett és megismerte — Irmát. Bár e nőt úgy szerezte, mint valaha

olyan nő, kit ifjúkora rózsás arcczal ékesített, hogy öreg napjaiban annál nyomorultabban vesszen el. — Csecsemő korát átéli a falu gyermektelen jósziw özvegyénél, ki az istenadatt irgalomból szedte fel az ut szőlőrl.

Ilyen a zsenge kora.

A tizedik esztendő ráarkja vállaira a keserűség, a nyomasztó guny, a megaláztatás, az ütés-verés ke-erreit, s bekerül a majsztram háromlabu száke mellé. — Reggeltől délelőig fut a csizmával, a csirizes lábassal, a talpbőrrel, a szegni valóval, a cipő, a zsemle, a szatmár után, kap láb-szijjat egész a megszokásig; eledele tápnélküli; ruhája nem védi az evszak szeszelyes időjárásától; nyughelye nyugalom nélkül való, álma évtelen és rövid... Ilyen a gyermekkor.

Majd fejlődni kezd.

Bajusza ütközésekor lesz belőle legény, segéd. — Reggeltől estig görnyed most is a műhely asztalánál; társasága a fütt, a szomorú nőt, a szálló gondolatok.

Az életről, a megélhetesről kellő fogalommal nem bír, s mert nem tanult, munkájának fokozatos fejlesztéséről s okszerű beosztásáról nem gondolkozik. A mindennapos létfenntartási küzdelmek korán redőket vontak homloka fölé, s hajszaait idő előtt öszülőbe hajtják. — Alig húsz esztendő, s már félagg lön a nem egész ifjúból.

Ilyen az ifjúsága.

Ekkor katonának viszik. — Itt megtanulja a keserves igazságot, hogy miként lehet valaki pária, mikor tulajdonképen ember volna. Nem sok haszonnal tér meg. — Három esztendőt szolgált c s a s z á r á é r t s viszonzásul megtanulta túrni, ha szidták előljárói a magyart, s hogy elmellőzték, mert magyar vala.

Ilyen a világba lépése.

Jobb napokban megtakarított pár fillérjével az élethez kezd. — Meghásasodik. — De hát a házbér, a fa, a só, a kenyér drága — a munkája kevés, mert ösmeretlen, mert nélkülözi a kellő szakképzettséget; mert nem rendelkezik tőkével, mit befektethetne, s mert ennek következtében nem bírja a versenyt. Munkája selejtes és keresetlenné lesz, mert szelleme gondatlanul nem működhetik, mert a napi gondok elvonják tehetségeit.

Ilyen a férfikora.

Egy végnélküli küzdelés ez a márol a holnapra, a kenyér és az adóért.

De még bírja a munkát. Mignem nyakára jó a gyermek, felesége elbetegesedik; az orvos, a patika felemeszi a mit megszerzett tudott, az adó, a ravatal elkotyavtyéltoti feje alól a párnát, kezéből a műszereket.

Ily képet tár elénk, ha iparosaink jó nagy részének múltját, jelenét, küzdelmeit tekintjük. És a baj okai nem magában az iparosokban, de társadalmunk beteg voltában keresendők.

Nálunk e fogalom: iparos, közönsége

— az első napon, küzdött a kísértés ellen, — A cerberus szerepét vívó portásnak megbagya, hogy egy lelket se bocsásson közelükbe. Azután így szólítja meg a látogatót;

„Asszonyom, ön hivatott, parancsoljon a szerzetes növendékkel, de előbb mondja meg, kihez legyen szerencsém?“

A nő felugrott, a reverendás keblére vetette magát.

„Nem ismer, én Irma vagyok!“

„Ismertem egy Irmát, az meghalt — kegyed nem lehet az.“

„De igen — én az vagyok — látni kívántam önt és egy vallomással bocsánatát kérem.“

„Fölösleges asszonyom, ön pap vagyok, világi vallomásokat nem fogadok el.“

„De Albin!“

„Bocsáson meg, az én nevem Leo... talán mást keres.“

„Nem, önt keresem. Ne ámitson, re vezessen félre felvett nevével. Ön nem vagyok asszony, ön szabad, független vagyok, önért jöttem, kövessen és boldogok leszünk!“

„Félre a tettetéssel, félre a csábítással. Az én szörmezem nem változik újjá, — engem a világ nem érdekel, — én az egyház katonája vagyok.“

„Albin, hát nem értesz engem — ön Irmád vagyok, tied akarok lenni, ne vezekelj tovább, hozzon öntudatra a lánczserűség, —

sen plebejus fogalom gyanánt szerepel, s iparossá lenni ma, szükség és kényszerhelyzet, s nem s z a b a d ö n e l h a t á r o z á s v á l a s z t o t t a é l e t h i v a t á s b e l ö l t e s e.

E socialis baj okait nem szükség kutatnunk: könnyen feltalálhatók azok.

A jómódu kereskedő, ki 20—30 esztendő keresményét gyűjtötte fillérenként halomra, s legszebb éveiben tagadta meg magától a legszükségesebbeket; a középbirtoke n e m e s ember, ki elődétől sok ambíció, sok képzett kötelességet, de annál kevesebb praktikus élesnézletet s gyakorlati gondolkozást sajátított el; a pénzüzer, ki megtagadta magában nevesebb érzéseit; embertársai vagyonának lett elődi állapotja a honoratior: a bíró, a jegyző, a fiskális, a municipális tisztviselő, midőn fia neveltetéséről, pályaválasztásáról van szó, abból csak doktor, csak tanárt, csak patikarust, csak megyei hivatalnokot, csak vasúti beamtert, csak telegrafost, de semmi szín alatt nem akarna egy minden ízében képzett, jóra való munkaszerető, pontos, törekvő mesterembert csinálni!

Pedig a ma oly divatossá vált tudományos pályaválasztás oly sok miseriával jár! Egyénileg az ifjú ember testi és nem ritkán lelki elsatnyulása; a fiskai corporatio rovására, a kedély és elmebeli tehetségek szertelett túllurami qualificálása; szem és idegbajok, rövid életkor, mely azután a rákövetkező generációban az irtózatot aránycsökkenésben még szembeszököbbé válik. És társadalmilag? A már ugy is ijesztő mérvben megindult proletáriatus megteremtése; megteremtése a társadalom és közület terhére egy oly tömegnek, mely mindennel bír szeles e világban, mivel megélhetne, de melynek épen csak a talaja beteg és inficiált, honnan mindennapját, előteremthetné; megteremtése egy oly sokaságnak, mely mig kenyér és tisztifizetés nélkül áll: nagy igényekkel bír szemben az állam és társadalommal, mely követel, pedig nem dolgozik, mely tőkéket fecsere el a qualificatioért, mit gyümölcsözőbe vinni nem tudott, s ezáltal a közkárosodást segíti elő; és végre, mely rákfenéje lesz a közületnek, a mely fejlődési processusába nem tudta a tehellen elemeket gyümölcsözőn utra terelni.

Nem az a boldog, kiből a 22—24 esztendei tanulás, s korán fejlődött beteges ambíció, oly igényeket teremt, miket a való életben nem tud kielégíteni; nem az, ki életvéinek legrózsasabbjait oly kicses megszerzése végett szaladgálja le, melyeket a mindeunapi élet bőrzeárfolyama csak s z á z a d r é s z arányban tekint forgalmi értékek gyanánt; nem az, ki két-három évtizeden át költi a meglévő kész tőcét a tandij, a ruházat, az élelem, a könyvek, a praereceptor, a vizsgadíj, a bizonyítványokra, küzdelmei fáradoalmas jutalmául igen gyakran nem hoz egyebet sajátul azon szomorú meggyőződésnél, hogy bár tehetségei sem állanak arányban ambícióival, nem hogy az élet tudná követeléseit kárpótolni... nem

keresd a szabadságot, ne sirasd a halottat, mert előttem áll.“

„Távozzék asszonyom! hiszeu kegyed engem megtagadott, férhez ment... ne kísértsen“

„Megtagadtalak, de most a tied vagyok, férjemtől elváltam.“

Albin csak egy szemrehányó pillantással felelt s így szólott:

„Én kath. vagyok, ellensége e modern kor ostoba szülövényének, — amit az isten az égből kötött, azt a női szeszély fel nem bonthatja, ön kitért, hitvallásom gyűlöli a hitelgagyott, hűtelen nőt, gyűlöli az elvállást, legyen boldog, keressen nálamnál esztelenebb, bolondabb szerelmest... Ez utolsó szavam... Istent önnel!“

Irmát a faképnél hagyta. Pudig 2 napon át annak a kőpével aludt el, ébredt fel... 3-ik napon kilépett, mert érezte, tudta, hogy Gileád balzsama lesz beteg szívére a szerelmem.

Még csak meg sem siratta a reverendát. Haza ment, azaz hogy a „haza“ az „ott-hon“ mellözésével Irmánál kopogtatott és helyette talált egy büszke, daczos apára, egy lenéző anyára, kik kérdéseire, kétségbeesett panaszaúra azt válaszolták:

„Menjen ön, keresse fel Irmát, akit magától elűzött, hozza vissza, akkor — megbocsátunk“

Albin még ezt is megtette. Kutatott, keresett és 3 hónap mulva feltalálta Irmát E—rben a

az, de az boldog, ki teccsületes munkájával megkeresi a mindennapit, s nyugalmát nem verik fel beteges küzdelések kísértései, ki a tetterőt, mely lelkében megmozdul, felhasználni tudja övéinek szeretetére, s nem koldulja a megélhetés eszközeit mástól; ki hazájának, kötelmeinek mint polgár, eléget teret, s nem nyüg az állau szerves testén; ki utódainak ép testet és lelket hagy örökül, és nem panasza, nem küzdelmek azok sorsáért: mert munkát ad kezeikbe, és ki az életet a való színében látva, nem próbál annak terhecségei elül elmenekülni.

Noveljnünk fiainkból iparosokat.

Z a r á n d.

LEVELEZÉS.

Ratkó, 1880. nov. h6.

T. szerkesztő ur!

Midőn az „Ellenőr“ a magyarosítás érdemeiért dicsőneket furulyál; midőn a Pausz-Rádai féle garázdálkodások és az „Arva pénztárak“ revidelálásának val ivadját éljük! szabad legyen egy „Arva“ város jelenlegi állapotát, helyi érdeket képviselő becses lapja útján a megyei hatóság, és a nagyközönség szives figyelmébe ajánlani, hogy az ügy annál inkább felderítessek.

Tudvalevő dolog, a némileg tájékozott közönség előtt, hogy a nagy-róczei panslav iskola fenállása idejében Ratkó volt a nevezett iskola tanárainak gyűhelye. S a nemes tanári kar, hogy a panslav eszmének lovagokat toborozzon, s az eszme támogatója legyen, kivitte azt, hogy Ratkón egy a szegények filléréiből összegyűlt „Zajonna pomoenica“ alakuljon. Ez meg is született s anyagi támogatója lett a Maticának, Náródnie novini, Náródny listi, Hlasnik, Obzor, Rarasek és más panslav röppentyűknek, hogy az „orosz apának“ utja egyengessék a pusztában.

És vajjon van e tudomása a felsőbb hatóságoknak arról, hogy mi történt és mily állapotban van mert az ugynevezett „Zajonna pomoenica“? Van-e arról, hogy a n-róczei járás első tisztviselői az „Arva“ város legvagyonosabb polgárainak szegénységét bizonyítványt adnak ki, hogy fia az állam költségén szolgáljanak, Prágában a Matica szellemében neveltetve, a felszedett gombát behozva Epidemiát idézenek elő; vagy tud e valamit a „Zajonna pomoenica“ lebonyolításáról, amit pedig a szegények átkai kísérnek, mivel őket hajlékuktól és utolsó darab kenyértől fosztotta meg.

Hogyan is volna? mikor a n-róczei járás első tisztviselője ezen ügyet közönségnek tette, sőt épen maga az, aki a Matica Jano részvényesének hazafisági diplomát állít ki, hogy egy tisztességes embert bemoeskoljon. Vagy talán kormány szolgálatában N.-Rócze járás első tisztviselőjének az a feladata, hogy az „Arva“ város polgárai közül hazafiatalansággal vádolja azokat, a kik száraz fenyegetése és gyujtogatási ijesztgetéseitől meg nem rettenve, bástyát képeztek az ottani panslav áramlat ellen. A mikor ezt teszi, fel kell tennünk, hogy a panslav idevőit hitet maga is vallja. Bizonyítsa be a vád alaptalanságát: kalapot emelünk előtte. Hanem ezt bebizonyítania aligha sikerül, a mennyiben a Matica Jano és társai ellen felhozott vádual tanúsított állásponjtja, azon nyilatkozata, hogy ő maga is részesült az „Arva“ város jótéteményében, azon törekvése, hogy Matica Jano és

templomban. Kezdetben nem ismerte fel. Láttott egy csoport apácát, egy sereg papot, látta, amint egy fiatal, halvány arcú nővel olvastattak valamit, látta, hogyeskoltajták vele a fészületet, esküt tetettek vele, a felavatandóval (azokra, melyeket Albin elengedett magának önhatalmúlag), látta, mikor hozzányultak a nő legdrágább ékéhez: a fejdíszhez, látta amint dus haját tövig lenyirják... többet nem akart látni, ködbe borult előtte a világ, ingadozott, összerogyott. Felismerte őt.

Egy jólelkű öreg pap lakásán ébredt fel. Sokat elmondott neki, sokat kitudott tőle.

Irma — Hortensia nővér — a hideg fogadtatás után szülei tudta, beleegyezése nélkül zárdába ment, az ünnevi próbáév letelte előtt — a legsürgősebb okok miatt — felzavattatását kérte 3 hónap mulva. E felavatási ünnepélynek volt tanuja Albin.

Tehát ő egy nő kedvéért taposta két évig a főváros kövezetét, egy nő miatt dobta el a világot, ismét egy nőért ölelte vissza keblére azt, hogy ez a nő azután reá nézve meghaljon, megközelíthetetlen — apácza legyen!

Satyrjája a sorsnak!

Ejtsetek egy könnyüt, ne Albin sirjára, mert most is él, ne is érlette, hanem Irmáért!

Albin boldogtalan-ága daczára, ha kesereg is multja felett, teszi azért, hogy az apáczában Irmát sajnálja, sirassa.

társai panslav üzemüket szabadon gyakorolják: mindezek nem az ő hazafiságáról tesznek bizonyosságot.

Végül kijelentem, hogy e sorok írására nem a személyeskedés vezette tollamat. Szóltam azért, hogy az ügy és a vizsgálati folyamatban levő tárgyak a felsőbb megyei hatóság figyelmét ki ne kerüljék s a vizsgálatokhoz megyei bizottsági tagok küldessenek ki.

Ajánlom a dolgot megyénk érdemdús ügyészenek, ki az ügy fonalát már is kezébe vette.

— is — n —.

Erős vádák ezek, melyeknek alaposságában még sincs okunk kételkedni; nyilvánosságra hozni pedig kötelességünk. Hadd ítéljen a közvélemény azok felett, — akik Gümör megyét panslav üzemek fészkevé akarják tenni.

Szerk.

HIREK ÉS VEGYESEK.

Kezdettel és megemlékezéssel kereste fel városunk lakóinak nagyrésze f. hó 1-én este a kedves halottak sírját. Ejtették a szeretet igaz könyveit, elmondták a sírok felett a buzgó imát, — a szeretet és áhítat ölelkezve röpült isten trónjához. — Szomorító azonban, hogy e napon nem egyformán ünnepezt minden felekezet, minden vallás és minden ember, sírjainknak kétharmadrésze kivétel nélkül, elhagyatott volt, mintha sokaknak nem lett volna szüksége könnyre és imára, mintha sokan elfeledték volna, hogy olyanokat rejtenek azok a hantok, kik egykor velük, érték élve, boldogságot eszményei valának! Amily édes, kegyesletes az emlékezés, olyan borús, sötét és gyászos az a feledés, mely sehogyan sem illik a fájdalom napjához! Iszonyú képe ez a romlott kornak, iszonyúbb igazsága a megszokott valóságunk!

Újabb alapítványok gyűjtését határozta el a helybeli gymnasium igazgató választmánya. Még mielőtt a mozgalom ezen közép iskolának nyolcz osztályúvá leendő kiegészítése tárgyában megindult volna, találkoztak nemeselekvű férfiak, kiknek neve alapítványiak által az az a r a n y k ö n y v b e jegyeztetett. Ezen legújabb alapítók: S o ó s M i h á l y, a rimaszombati polgárok egyik érdemdús, kiváló tagja 100 frttal, H u b a y M i k l ó s ügyvéd egykori jeles növendéke a gymnasiumnak 50 frttal, L i s z k a y J á n o s, Regulai Pál 5 — 5 frttal nyitották meg az adakozók sorát. Sok ily derék polgárt, sok ily hálas növendéket!

Szekérbarrikádok. A főtéren levő regále-bérlő üzlete előtt gyakran oly szekér torlaszok állják útját a járókelő közönségnek, hogy ki vesélynek nem akarja magát kienni, az országútra kénytelen megtenni a kerülőt. Nem segíthetne rajta a tisztelt rendőri kapitányság, hogy a legjáratott vonalon ne akadályoztassék a közlekedés?

Érdekes fogadás. M. I. és K. A. helybeli lahosok f. hó 2-án fogadták. M. I. azt állította, hogy K. A. nem lehet több 40 évesnél, mert ő pozitíve tudja, hogy 1840-ben született. K. A. okmányokkal is bebizonyítanának erősíté a dolgot, kijelentve, hogy biz ő 37-ben jött az árvavilágra, akkor iratott a matriculába, tehát 43 éves. Szófél-szóra komolylyá vált a helyzet, 100 frtot kötöttek le egymásnak. K. A. másnap kiállította a keresetlevelét, melyben napnál fényesebben bebizonyult, hogy ő csakugyan 37-ben született. Ez a folytatás, a vége valószínűleg egy csinos kis „fogadási pör“ lesz.

A színház köréből. Igen zavarólag hat di-tingváltabb közönségünkre a színház látogatók azon rossz szokása, hogy folyton-folye vást tapsolnak, dobognak stb. Ez sértő, nagyon is káros és usos. Nem akarunk egyeseket felemlíteni, kik viselkedésüktől elvakítva, kirugják maguk alól az illem és mérséklet szölye székét, akarjuk montani apadját, de annyit legyen szabad kijelentnünk, hogy ha némelyek szeretik kimutatni kritikájukat, kézzel-lábbal kacagással, hódoló tapsok és dübörgésekkel, — nagyon helytelenül és illetlenül viselik magukat — A nagy és nemes siker akkor is marad, ha koszoru-zápor, frenetikus zaj nem is emeli a „személy“ — a színész(nő) erkölcsi értékét. Hát még mikor az történik meg, hogy a harznak tetszik lelkiismeretlenül kopogni, nem a ha-adás, a sikernek, de a sikertelenségnek? Maholnap megessik, hogy azok a kakasalóknok hecczelők hajba kapnak, ölre mennek. Segítsen a dolgon Jakab ur, és ne bocsásson fel mindenféle aprólékot és érdes teryerüt!

Gyászír. Megyénk egyik nevezetessége P r i m ó c z i S z e n t m i k l ó s y A n t a l h u n y t e l e f. hó 1-én, életének 50-ik évében. — Temetése 4-én a nagy számú rokonság, tisztelők, és a megyei notabilitások jelenléte mellett Bejében volt, hová a helyben működő szirtárásulat 10 tagja is lerándult, énekelve quartettben a ravatal és sírnál. — Béke és áldás lengjen porai felett!

Szomorú idő. Városunkban és vidékén annyira elharapóztak a tolvajlások, fur-

fangos lopások, hogy alig van nap, melyen majd innen, majd onnan ne kapnánk szomorú jelentéseket. Rostélyokat fűrészelnek át, boltot törnek fel, — sertéseket hajtanak el, sőt nem ritka eset, hogy szomszéd szomszédját fosztja meg a lábas és lábatlan jószágoktól. Egész litánia telnek ki a bűnlajstromoktól. — Mondjuk aztán, hogy a corruptio nem a mindennapi-ság légrétegeiben jelentkezik már.

Szívtörtés. Szölner András parasztlégény arról híres a faluban, hogy nagy hódításokat tesz a leányok között. Legújában Stökl Teréz esett a gaz kópé áldozatává; már harmadik, kinek mint a többieknek is, szintén házasságot ígért. Ezt azonban Sz. csak igérni szokta, hogy kiszemeltjét annál előbb törbe ejthesse. Terézben is megessett, ami nálunk nem újság. De ez nem bírván elviselni csúffá tevését, bosszút esküdtött Sz.-re. mit akként hajtott végre, hogy m. hó 27-én este meglesse mikor a legények arra mentek s Szölneret ablakához hiva, kérdvön tőle: „lakarja-e venni? Sz. nemmel felelt, mire Teréz a kéznél levő borotvával amannak balfülét tövével oly gyorsan lemetszé, hogy az védelemre nem is gondolhatott. A pörül járt legény a vérzést nem bírván elállítani, 11 óra tájban az orvoshoz ment, a kinek abbéli kérdésére, hogy hát a levágott fül hol van? azt felelé: ott maradt. A szerencsétlen fivére elment a fület keresni, mit a leány házában egy pénzecs tárczában meg is talált. Az orvos felvarrta, a legény pedig szörnyen fogadkozok, hogy megöli a leányzót. Ez is csak az alföldön történhetik meg.

Üdvös felhívás. Schlosser Albert a „R.-Hiradó“-ban egy felhívást tesz közre, mint a magyarországi Kárpát-egyletnek — az agyteleki barlang gondozása céljából — megbízottja, — felkéri Rozsnyó és vidéke minden polgárait, kik megyénk világhírű kincsének — az elhagyatott állapotban lévő agyteleki barlangnak — sorsát szívőkön viselik, hogy az e tárgyban Rozsnyón tartandó értekezletre (nov. 4) megjelenjenek. Adja isten, hogy az értekezlet sikeres legyen, — az eredmény messze kihat, országos érdek, — sajnos, hogy már régebben nem történtek e tekintetben lépések, pedig ezt az ügyet meggyeszerzte általánossá kell tenni.

Megégett. A „R. H.“-ban olvassuk: Runya helységben egy 16 éves leány, a mit a lámpába petróleumot öntött, — öntés közben a közeli gyertyától lángot kapva explodált, s a szerencsétlen leányon a ruha meggyuladt, s anyira összeégett szegényt, hogy 6 napi iszonyú kínok után meghalt. Temetésén az ottani tanító K. E. következőkép költöztet el a megboldogultat:

„Itt nyugszik egy fiatal szűz,
A kit a petroleom tűz
Innen a másvilágra űz
S sírján diszlik szomorúfűz.“

Kikre adóznak? A delegáció budgetbizottságának ülésén a hadügyi budget tárgyalása alkalmával a nyugdíjazási költségekre kerek 11 millió irányoztatott elő. Nem lesz elegendő az alkalomból a hadsereg tényleges szolgálatában levő s nyugalmazott tisztjeiről szóló következő kimutatás közlése:

	tényl.	nyug.
tábornagy	4	—
tábornagynagy	11	15
altábornagy	58	95
vezérőrnagy	111	176
ezredes	268	460
alezredes	299	390
őrnagy	583	762
kapitány	3259	4040
főhadnagy	3838	1340
hadnagy	3779	900

E kimutatás szerint a kapitánytól rangban felfelé nagyobb a nyugdíjazottak száma a tényleg szolgálatban levőknél. Pedig a nyugdíjazottak fiztettek, de különösen a törzstisztek között sokan vannak, kik értelmi és fizikai erejük-nél fogva szolgálatképesek, de nyugdíjaztatnak, mert felebbvalójuknak ugyszott. A szegény parasztnak eladják marháját 5 frtnyi adóhár-alékért: hány parasztot kell megexekválni talán ezzel egész jövőjét tönkretenni, hogy egyetlen ezredesnek nyugdíja kikerüljön, ely ezredesnek t. i. a ki tökéletesen egészséges és szolgálatképes, aki azonban nyugdíjba tétett, hogy vagy helyet adjon másnak, vagy pedig mert főnöke személyes ellenszenvét ellene szolgálat útján érvényesíteni tudja.

MEGHÍVÁS. A rimaszombati színház bizottság által az e heti színházi előadási műsorozat következőleg állapítván meg, ezen előadásokra a t. közönség tisztelettel meghívatik. — Szombaton 6-án: Tiszayné Turner Ika jutalmára bérletűzetben „KAPITÁNY KISASZZONY“ Genee Richard nagyhatásu operettje chez külön készített kiállításal. — Vasárnap 7-én bérletfolyamban „SZEPE HELENA“, Offenbach operettje. Kedden 9-én „OH AZOK A FÉRFIAK“, Rosen Gyula kiténő vígjátéka. Csütörtökön 11-én „SZEPE GALATHEA“ operette és „EGYETLEN LEÁNY“ Gróf Fredro jeles lengyel vígjátéka. — Szombaton november 13-án Lecocq leg hírnevesebb nagyhatásu operettje „KIS HERCZEG“ egészen új és fényes kiállításal. A jelmezek külön csak ez operettre — és az eredeti párisi minták után készültek. Mint hogy pedig ez operette megszerzése, előadási jogdíja, egészen új

és fényes jelmez kiállítására — felette nagy kiadással — hosszú és fáradságos készületi idővel van összekötve, a helyi árak ez előadásra fel fognak emelgetni. Hétfőn, szerdán és pénteken „KIS HERCZEG“-re folyó készületek miatt előadás nem leend. Vasárnap 14-én „VIOLA AZ ALPÖLDI HARAMIA“ B. Eötvös „Falujegyzője“ után irt énekesnőszínműve. A folyó bérlet vége felé közeledvén egy újabb és utolsó 12előadásra terjedő bérlet nyitattik — A t. közönség szíves pártfogását kéri tisztelettel:

A színházi bizottság. Jakab Lajos, színiigazgató.

SZINI SZEMLE.

Rimaszombat nov. 5.

S z o m b a t o n — okt. 30. — Tiszay Dező jutalomjátékául: „B o r e g é r“ Strauss vig operettje.

Tiszay ur neve, jó előre tudtuk, hogy biztos keze-sége lesz a kétoldali sikernek. Szébb, nagyobb közönséget nem kívánhat a jutalmazott, nem az igazgató, de mulattatóbb összességűbb, előadást se kívánhat közönségünk. — Az est hősnője bizonyára Rozalinda Tiszayné, — hőse Frank fogházigazgató Tiszay volt, ki mellé bátran sorozzuk Eisenstein urat, Kövessit. Tiszayné előadása e darabban telve bensőséggel, lélekkel. A 2-ik felvonásban a „Kereső leány“ magyar népdalra ugyancsak rágyújtott, megis érdemelte érte a tapsvihart és az elismerést, amit persze azzal hálalt meg, hogy még egyszer ismételte. — Tiszay a maga mesterségét — itt a fogházi igazgatót — úgy folytatta, mint nálánál senki se jobban. Egy műpártoló szép esokorral tüntette ki, — bizony nem egyet érdemelt volna. Kövessinek is kijutott — nem a virág esőből, de a bőséges elismerésből. Ő a komikus alakokra avatott színész, egyre azonban barátságosan figyelmeztetjük: kerülje a vidéki színészeket anynyira bélyegző hatásadását — és modoroságot. Az első rossz színészek ambíciója. Annak árán ne áldozza fel szép képességét. Munkácsinak ajánljuk, többet fel ne vállalja az énekmesteri szerepet. Kohai Etel kevésbé volt szobaczius, mint művész — már t. i. Adél szerepében. Munkácsinét láttuk a színpadon, mint színésznőt, de nem mint balletáncosnőt. Megdicserjük Verest, ki Froscht találó humorral személyesíté, tulzás nélkül.

„Vasárnap — okt 31-én — P a r l a g i J a n e s i.“

Óság, de jó előadását élveztük. Tiszai kitűnő Janesi volt, — a 2. felvonásban olyan routinnal játszotta a „parlagi“ fickót, hogy jobban, szöbben s eredetibben se kell. Veresné Matild érdemessé tette magát az elismerésre, gondos tanulmányának gyümölcsöt élvezte. Veres a nagyapát correctnességgel ábrázolta. Ez az ő legjobb szerepei közül való. Kohai Etel dalával hatott, de szintelen, bágyadt alakot mutatott be. Halász eleget nyújtott a jóból, csak egy kissé beszédesebb legyen. — Ez előadást is szép közönség nézte meg.

Kedd — nov. 2-án — „A n g o t a k o f á k l e á n y a“ Lecocq nagyhatásu operettje.

Kiemelendő: Tiszainé, Kohai Etel, Tiszai, Kövessi. Tiszainé kedves mamsell s nem kevésbé kedves virágárusnő volt. Routinnal énekelt, játéka, dalolása egész lénye, játszóság, kellem Kohai Etel gyújtott a 2-ik felv. duettjében — Tiszainával — behelzöen, rokonszenvesen énekelt. — kár, hogy tulzóan engedi át magát az érzélgőségnek s nem tud jellemezni. Tiszay ismét újat produkált bohókás szerepével. Neki minden jól áll. Kövessi órakodják a fej, váll, karok modoros mozgásától. Munkácsiné nagyon fiatal „kofi“ volt, csak a bőbeszédűségével árulta el magát. Ajánlatos volna, ha valamit vesztene elevevességéből, — elmés és vidám mozzanatokát ne játszsza a szabotosság és érthetőség rovására: — fiatal színésznő — tanuljon, haladjon, Játékába az elbizakodottság igen sértő.

Itt figyelmeztetjük a kar énekeseit és énekesnőit. — Nagy hiba náluk, hogy szerepeiket jól-rosszul eléneklik, de olyan esetlenül, közönségesen moznognak, mint a fatáruk. Igyekezzenek játszani akkor is, ha nincs beszélni valójuk, ne nézzenek mereven, szenttelen arcza a publikumra, mint a kinek éppen semmi közük az előadáshoz.

Szerda — nov. 3. — „F r o u F r o u“ hírneves francia színmű.

Megnéztük e színművet, hogy lássunk egy tragoediát, melynek hősnője Gilberte, — aza hogy Veresné Matild, kit most kezdünk igazán ismerni.

Szebb alakítást, delibb magatartást, játéki nagyobb természetességet, drámább közvetlenséget ritkán tapasztalunk vidéki színpadon. Veresnének ezekért a legmelegebben gratulálalunk.

A közönség esakis az ő művészetéért

adózott néhány babórral a színű irójának, míg őt tapsal, meleg elismeréssel, gyakori kihívásokkal tüntette ki. Igazán megérdemélte. Az öröm, remény, szerelem, szenvedély és indulatok változatosságát, lelki megtörtséget megkapoan, bravourral adta vissza. Az utolsó felvonás „vég-jelenete“ halálázása elárulta az avatott művésznőt.

Ohajtjuk sűrűbben látni a deszkákon. Kár, hogy a közönség csekély számú volt. Ez az előadás — Veresné által — telt házat is kiélgetett volna.

„N i n s e“ esütörtöki előadásáról jövő számunkban referálunk.

Közgazdaság.

Piaczi árak. november 6-án tartott heti vásárunk alkalmával következő piaci árak lettek a város hiteles jegyzőkönyvébe feljegyezve: He k t o l i t e r e n k é n t. Buza 8 ft, 66 kr. 8 ft. 70 kr. Feles 8 ft — kr. Rozs 7 ft. 80 kr. 7 ft 82 kr. Árpa 4 frt 55 kr. Zab 5 ft. 30 kr. Kukoricza 3 ft. 75 kr. Burgonya 1 ft. 50 kr. Mé t e r m á z s á n k é n t. Buza 10 frt 14 kr. 20 frt. — kr. Rozs 9 frt. 60 kr. Zab 6 frt 60 kr. — Széna kötve 1 frt. 95 kr. Takarmány szalma 50 kr. Alomszalma 40 kr. Zsupszalma — frt. 50 kr. GYÖRY K

Szerkesztői üzenetek.

B. J. — 3. Tán nem veszed rossz néven tévedésünket.

G. I. Valóban nem értünk! Világosíts fel megfoghatlan hallgatásodról.

-b. -n. A continuatio miatt — ordo szerint — nem tehetük első helyre. Bocsánat!

Sz. T. Ha előljátóság volnánk, gondoskodhatnánk „mixta deputatio“-ról, — s így azzal a „bunzt“-val semmi közünk!

Többeknek. A modern előfizetokről megmondtuk a véleményünket A késedelem és pontatlanság okait adni fogjuk. Habemus rectum!

I. ... nak Várjuk levelét, addig se látjuk se halljuk.

HIVATALOS RÉSZ.

Hirdetmény.

A folyó évi szeptember hó 20-án tartott bizottsági közgyűlés határozatához képest, 1880-ik évre a szolgazsemélyzet ruházata, irodai szerek, a két megyeháznál a fűtés árlejtsé, vagy alkuegyezmény útján lévő beszerzendők, a rimaszombati megyeháznál lévő pinchezhelyiségek pedig árverés útján bérebeadandók, — e végre eljárási határnapul f. évi november hó 16-ának reggeli 10 órája Rimaszombatba a megyeházhoz kitűzetik, s vállalkozni, vagy bérleti kívánék a kitűzött határnapra elegendő bántapenzel ellátva, meghivatnak.

Kelt Rimaszombatban, 1880-ik évi nov. 1-én

Szontagh,

alispán.

Felelős szerkesztő:
PETŐ FORUBSZKI PÁL.

Szerkesztőtárs:
FÓTHI KOVÁCS BÉLA.

Nyilttér.*)

Alulírott vas- és fűszerkereskedésében egy 2-3 gymnasiumi osztályt végzett ifju kerestetik

TANONCUL.

Bővebb felvilágosítást nyerhetni, valamint a feltételeket megtudhatni.

KERN ADOLF.

vas- és fűszerkereskedésében
(3-4) RIMASZOMBATBAN.

* Ezen rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

Hirdetés.

Azon kedvező körülmény, melybe az utolsó napokban a birodalom legkiválóbb gyáraiban tett tetemes es felette jutányos bevásárlásaim által jutottam, arra ösztönöz, hogy a n. érd. közönség becses figyelmét a már eddigelé is előnyösen ismert üzletemre annyival is inkább felhívjam, mert egyrészt raktáramat számos czikkkel u. m. futószőnyegekkel, lópokrórczokkal, férfingekkel és sok más idevágó czikkel szaporítottam, másrészt pedig azzal, mert az árak jutányosságra nézve minden verseny felett állanak.

Kiváló figyelmet fordítottam továbbá az uri öltönyöknek való szövetek beszerzésére is ugyannyira, hogy ezen czikkkel, mely üzletemnek egyik legnagyobb ágát képezi — csinyra és jutányosságra nézve — bármelyik fővárosi üzlettel kiállom a versenyt. —

A midőn még megemlítem, hogy a női divatot sem hagytam figyelmen kívül, felkérem a n. é. közönséget, hogy az elmondottak igazságáról egy próbabevásárlás által meggyőződni sziveskedjék.

Teljes tisztelettel

ENGEL ADOLF.

☛ Üzlethelyiség: Főtér, Sütő-féle ház.

ÜZLETHELYISÉG-VÁLTOZTATÁS.

Alulírott tisztelettel hozza köztudomásra, hogy az eddig Kalla Mihály ur Cserencsényi utcán levő házában létezett

KÖNYVNYOMDÁJÁT

ugyancsak a Cserencsényi utcán lévő özv ALMÁSSYNÉ-féle házba helyezte át.

Midőn e körülményre a t. közönség figyelmét felhívna ajánlja magát mindenféle nyomdai munkák legjobb és lehető legolcsóbb áron való nyújtását, falragaszokat, körleve kiállítására. Készít: könyveket, füzeteket, időszaki- és folyóiratokat. Továbbá: hirdetmeleket, esketési- és gyászjelentéseket. Tánczvigalmi- és mindennemű meghívó-leveleket, tánczrendeket. — Árjegyzékeket, számlákat, táblázatokat, étlapokat, és látogató jegyeket. Egyáltalában minden alkalmi munkát. — Elvállal politikai vagy szépirodalmi heti- és havi közlönyöket nyomtatásra és szétküldésre, jótállva a pontos megjelenésért.

=== Vidéki megrendelések lehetőleg gyorsan és jutányosan eszközöltetnek. ===

Hirdetések a „GÖMÖR-KISHONT” részére felvétetnek és jutányos áron számíttatnak. Többszöri hirdetmény árleengedésben részesítettik.

Teljes tisztelettel

STEFANOVICS JÓZSEF.